

Моделирование

Illegion

На ЦРНУ ГОРУ и АУСТРО
УГАРСКУ на ГЕДЕРУ и О. на
на судана Д. О., на четврт гадне
1. О. и 30. година.

Да БУДНУ и ХРИСТИЈАННИУ
и то остале војске у ЈИВЦ(П)Д
и АЖКРНИЦ(П)Д. на једну (П)Фр
мака, на 10 година 10 франка,
на четури године 5 франка.

ГЛАС ЦРНОГОРИЦА

ЛИСТ ЗА ПОЛИТИКУ И БЊИЖЕВНОСТ.

Претплати шаље се у издацима писменим непосредно администрацији „Гласа Црногораца“ из Цетина, а може се и картом уплатити на пошту у Ботор. Дописи шаљу се уредништвоу. Рукописи се не враћају.

За огласе плаћа се, по простору који заузму на листу, 7 новчића од реда на први пут, а за сваки даљи пут по 5 новчића. За огласе веће и на дуже вријеме попушта се.

Цагтша, 26 февруари.

Унутрашње прилике у Србији од ко-
њих дубоко врло је омишљен предмет нашога
и брзога изјасносног истраживања. Како прати те
договоре мисли је лако увијекте нуди ови
симптоматички. Ма њиховог систематичног на-
сања, по ми је вјеровно, морао је закљу-
чити, да Србија није способна да само

Ali obojama neprijateljima događaja u Srbiji odjeknu ove stihove čuo se iz Londona. Glavni konzervativni organ „Starčard“, protresajući stane u Srbiji, preostavlja ga u prajmjem rastrijelotaju, na završujućoj zloslovi: „Ali, Srbija postane blizak neprijatelj bližina, jedini dio naše teritorije može se lako Bosni dodati i doći se Sultanu, ako suprotu Njemačkoj ne bi nimalo orđni, da vidi štašta pod starom mu komunalnom zlatu.“ Oni zlatući angloslovi je dio naše „čestitke na njenoj neprijateljstvenosti, i misli je on kadar da ulazišti na javno njenoj ne samo u Njemačkoj nego i u ostaloj Evropi, biografskim vlastima sjediništi su sa sva njera njenoj protutu te komunalnoj misli.

Добро су училили наши адругици, што су митинзи, али треба, одговорили ладиславу „Стандарду“: „ако нама некада предиставили, нити на омијон, а саму ту претпоставку допустити, да може да нас само користити извршању твојих идејних мисли „Стандарда.“

М едје мислимо на „Илианско Ца-
рице“, што одједи:

Нон-Бахканска земља наша
 Својом остане сретљом пуку;
 Јер ако би на њом кнах
 Ко подига' смјела руку,
 Ватра ће је изгорјети
 Са огњишта од слободе!
 Народ наш се пусти неће
 Ка' теоди да се воде
 Нит' Мластима нит' (тамбузу,
 Да се веома да се пути —
 Бахкански ће син народи
 За свој Бахкан изгинути!
 А на њему државнице —
 То најјесу ситне паре,
 Као курс да послуша
 У рачуна међу царел...

ПОЛИТИЧКИ ПРЕГЛЕД

ЦЕТИЊЕ, 26 фебруара.

Велики утисак учинио је у поли-

ДІСТАНСІЙНА ПЕДАГОГІКА

БРАННОВ БАЧКИ РАСТАНАН -

У постојећој „Нашој Зети“ надовла ступају Јула Војисавића Умачица и Иваницу „Гадесинаћу, на своје данасице, напредом петстотинадесетиме, „Баченом Раганама“, пако ову ијесму над ијесмима напн млада ларовати критичар дукимачи схваћа и тумачи.

Као тако оловина :

[illegible]

тичком екипету извештај министра
Соније и положају Италијанакојих др-
жавицијез екипација. Оданија је било по-
што, да се Италија бори са обиди-
нијем екипацијалијем итешијаија,
али тешико положај, што је г. Соније
без милосрђја отворио, инаследнија је нави
парламенат, који се био наликва на
министеријалин отпиривам, тако је

Говорећи о финансијалном пројекту другог Криспијеног министарства, „Варшавски Дневник“ наставља: „Оптерећујући народ новим порезима у износу од 95 милиона, и рјешавајући се да се додатне интересе министрије кредитора, г. Солина, ускраћује појноме буџету само 10 милиона, тако да Италија остаје са огромнијем војеним буџетом од 240 милиона; а у то је г. Солина изјавио, као на утјеху, да изванредни војени издаци неће превазићи 55 милиона на годину. Ми јасно је да г. Криени припада овај један думи, „који мишта не учи и ништа не забораваљају“; и усрпке овај, ог финансијалног положаја, што он сам признаје, он исто хоће да истине ијером агент тројнога савеза, и да води војну недовољдржавну политику, које се до сад држао“. А војени трошкови и јесу извор оне јавно-болести, која менија италијански државни и народни организам. По томе нас пројект г. Солина није него груба многи функција и али подсмјех над сиромашним народом. Финансијални режим, као прениорбене Италије могуће је само, ако се ова ослабела из области тројног савеза, и престане упримаш-ћиват се у великом и испотребитом наоружавању. То је једина једина крива синсеља.“

Петроградско „II. Vremja“ o dru-
ge strani uvažujući u protres finansi-
sajalni projekat g. Sonina, primjećujući,
da poživljenje carina na žito ide na
to, da se prekine trgovinski ugovori,
sklopljeni sa Uustru Ugarskom i Nje-
mачком; moguće je da su o tome bili
vladini krugovi u Beču i Berlinu
predupriješeni, i da su studa dobili
uvjerenje, da neće da to biti prote-
sta, ali parlamentu u Njemačkoj i
Austriji ugarskoj neće to nužno pri-
misliti; tišim riječima, što će moći

још, не изборављах ни где, да је он пјесму довршио, али да ми он живот наје дивнији, да му је ствари не имам и да је његова мисао будућности растанула бисао, тача, издржана да забавиш мисао која дјела и мисао. Насловна гроба.

Цицетин је достојанствен а тужан.
Час је обилан. Првома ће да има да
оставе отаџину а мјесто радости а сјаја
милонина времена. Сам је, Сјени протало
да обилази мјестају и мјраћ се у тра
дима суца, ачају усмимене. На га свјет
стања, да све мисли а сво усмиене
младости обухвати на мисаду ријече
црних дани а цати на мјбу. А тако је
знао! Чини се дошта да није имао мјсто
нечим власти црнати муње а тугу младости
црнати. Губи се давао у плававању,
успиреном а надахнот плававању, душо,
да им је дуплетом да тако претом
мисаду мјене престо. Сам му се црнати
није у глави, но има а чему да протвори
нарије, а снет будућности му се протвори
пред очима јасном усмиене душо а на
дравају нас ситном, муном, тошом
ситном, баш им у оми другој престо,
напућки нам јони и ријечи, поје ће за му
ташом на гробић плачу. Престо је мјсто
успирено усмиене.

Наша дружина чула то од оца,
Не дамоу се да наша војска
Наша горна јунакства јавља,
Над ког нитко не је могао славити
А он тражи за својом цркви
Давати улога у то мало дома.

у томе опазити први корак безизног
удаложивања од тројног савеза. То по-
више чине на жито утицено је
просто краљевском одлуком, а сада
ће парламенат оспособити министар-
ство на реформу грађанске и војне
управе. Свом ствари Криспијево ми-
нистарство може бити принуђено, да
како год то војно буде, што ће нице
што чини на жито долазати, да је
италијанска влада и парламенат дошао
да ујереза, да Италија не може бити
даде чланом тројног савеза... Већ тај
сам факт, што Криспијево министар-
ство не скрива право стање државни-
је финансија, јесте дикан фактичке не-
моживости, да Италија и даде оставе
кориснијем чланом тројног савеза.

Иа Македонија и Остаре Србије јавно се гласови, по којима се може судити, да Порта предузимале премисли мирна, што се хронично по ивицама појављивама појављују, одлучују акцију. Тако се јавља, да је гувернер Косовског пашљета издао наредбу, да се поштоматрају неколико бугарских школа, чије идеје противу државнијох интереса; а ништротградски „Н. Вреџи“ у исто доба саопштава, да је Порта предузела мило ред мјера противу могућих идеја у Македонији. Иа Македонија је претходно је неколико својих војска, да се појачају досаде по градинима македонским; уште су строге мјере противу иностранца, особито Бугара и Румуна, чији димљак, и поздравани је иште бугарских школа, јаво равадини револуционарне бугарске пропаганде. Сви узнемиривајући гласови по ово отоманско покријени свода се да растућу бугарску и румунску агитацију. По некијем значајма дадо би се предпоставити, да намећу Бугари и Румуна иштеја неки споразум односно сфере њиховог ушљива у Македонији на штету грчкијех и ораскијех интереса. Ти се измодира у томе, што бугарски и румунски политички агенти не долазе у сукоб између себе, и како да је свакоме строго наредљивим мјесто и програм рада, који не кријења интересе другој отрано. Осим тога дезагити центријалног бугарско македонског одбора у Скопји и румунског у Букурешту саостају се

Вспомни, куда я дуется,
Ах! да расту ты су моря вода.

Писаца су и грубавина, на шта се чија су,
све сеједино пљачки слатило на иви мјести
пошту књижев.

На је нешто постало као
да се освети брате, не би било
да је миром у гробовима лежи.

Нисам гаде на пробањима унаомае. И
плаче недостизањим елегичним миромом
пропратио њија, која савијају миран сав
милком нестоглаја свачега, милом свачега
нидајста. Свирања нис тако на сину
младости свије, нија оти на осветну при-
вуда бав ципраја. Нав у дане нија
шта сломену ризну толиких умова та-
лихја душа пл, чему да пријоме, свота
немоде.

Čas portala, čas ga je sadala,
Ti jedino vidiš iz portala,
Mogu tvo, mogu zametati,
Čas ušli smo ga je sadala,
Mogu dala spustila se tana.

(Питаму ја остао ајаран! Овамо данас
освећан може пренети даде. И пређе онамо,
до бо: мисла трапа расте оми
Или дрвца, боје калана ибула —
Дава туја крова — оти мена туја.

“Подражава својем дјетини, интуитивном
јесту, ајачиога пасећа прве своје младо-
сти. Као да је пуном одлазачо сарматан
пачеца и муну басилдиного кишта. Сретан
да се није ништа промијенило, да је
и он стару, да га маји дуби, да му
буди трампи одгавара.”

у Рушчуку и у Ђурђеву ради догово-
ра о општем раду у македонском пита-
њу, да се избјегну међусобна неспо-
разумијења.

Према овоме извјештају петроградског листа заслужује да чујемо бешчу „Пресе“, обично добро извјештеу о стању у овим турским покрајинама. Један од најважнијих тачака бугарске политике — наше бечки лист — био је, кад је Porta одобрила инсталацију трију бугарских владика у Македонији. Овај догађај био је на снагом, ком су поднати етнографски односи с једне и с друге стране Вардара рјешити увертира прво јаким националне музике будућности. Ту живе Срби и Вугари, Арбанаси и Грци, Кучовласи и цинијски Јанареји у значајном броју. Ова два пошледала народа издишалају се да сачувају своја религиозна и народносна обичаја, без гласне политичке тежње. Другије стоји са остале четири народности. Међу Арбанасима од постанка „арбанашке лиге“ покрену се дух народног јединства и самосталности. Арбанаси су најсјелије и најдуже племе на алишад баликанског планина. Агитација грчка није слабија али није тако опасна. Грци траже тихо свјештенством и народном школом да етнографски извјешан народ привуку келенизму. Они гледају да се по могућности користују помоћу турских локалних власти, и тек кад и кад дају у мали сукоб са бугарским и кучовласијским агитаторима. Много оштрије води се борба између Срба и Вугара. Обје ове провинције у протурско доба припале су час српској час бугарској држави. У текућим вјекима пак тако се етнографски карактер Македоније утврдио, да одваја ниједан племећак није у стању да и од прилике помуче границу између Срба и Вугара. Тако је морало доћи између средњих племена до мјешавине језика и живота, особито у обштинској окупацији кичмености. Отуда је јасно да ће оно племе етнографску будућност Македоније иначице одлучити, које пође за руком, да преоблија свјештенство и школом у овој провинцији. Прије 20 година српски агитација димирала је дилеко изи Охрид, али последњи рат од године 1876 српски

(See above, page 100) —
This book is a common one.

И прваци хаба да устави суице, његово
сунце, вама је он извештао живице, јер је
„мла-гу“ та,“ моме он, ишпицао пред
лице савјесте прича своје јаде и своје јаде.
Није јошмак дивније, у првице промишља
ице првца, првца-мла дуома и суице. То
ја мичице окобита. Савица је та контраст
савиције етудни, који му јоца у тусавица!
Па маа дивница са три пласична стила:

Далеко гундаци нех саму тучу.
Тако ће мина евога наја брзо,
Иа ће он дугао ама гана одошћу.

Прими, или ето начини да прослави „беди
душни“ и да карактерише овај час, кака
се сунце „отиснуло напоу. У томе је
неистајан дим мистери. Види се да му
сунце бјежи, уште надмину, да му је
дискот пратаи и као да како да одише у
спречност или нуно спречити мислела. Ох,
како му је растајати трудни, као да се
оправдава лонди, воја ја је мислила и суну,
ко коме је прелева. И хата ја нево чудни
дртање. Сви му дубла јечи у простот
пречи.

(15) Карлашда сөзгө нөлүз даяр

Нјесени је малим на Југославину таче." Уг
расан је и подигао се у побегу. На чему у

u zlatu u Mađeroniji sve je više na-
ađovalo. U toj situaciji stvarno
triju bugarskih eparkija u Mađero-
niji i Staroj Srbiji, koje su otvo-
rile vrata bugarskom sveštenstvu
i učiteljima, tako je ujedinilo pobu-
garenje stanovništva o jedne i dru-
ge strane Vardara, da će se pri-
marashiti, u koliko se kojim nauci,
sa onim otvoreno priznavati bugar-
sinijem. Za ovu agitaciju nije bilo
od potrebe da se toliko brinu na Si-
ofju; pošto je jednom na Parigradu
završeno dopuštenje bilo, ona shvać-
sana od sebe razvijati se; i danas je
ova moralna prva analiza dimenzije
zaključiti, kad se guverner kosovskog
vilajeta našao pobuhen, da autorita-
čatav red bugarskih škola. Bugari
su protivno ove mjere protestirali u
Parigradu; ali „Preska“ misli, ako
je Bugarsko prešlo granicu lojalno-
sti u osvojenosti, da otomanskoj vla-
da ne otaže drugo nego da, radi re-
pucitacije, i ostalim narodnostima o
jedne i druge strane Vardara pru-
ži prilike, da štite svoje narodnosne
interese.

ПРЕГЛЕД ЛИСТОВА

Под насловом „Савезника солидарност на гробу Рачкура“, напољу осталог ишче „U Diritto Croato“:

Смрт великог историчара и великог родољуба јединца је словенски свет јој једној мисли и једном осећању. Покојио је био један од најубеђенијих и најпостијанијих поборника моралне солидарности словенске, а истом својом смрћу настао је дјело своје, јер на његовом гробу морала солидарност Савеза сјајно је потврђена. Нама словенски јединица у Јапану, које је јако учествовала у демонстрацијама Хрватске, што се може наплати пралијом њеним туга: Београд, Цетина, Скопје, Праг, Кијев, Москва, Петриград, Одеса учествовали су.

Бриселјани, што су из Русије стигли (међу њима овај Војводица Кљара Константина) нису сподјелили ница! на гласању одлучивања, а дојављивањима је овај Бриселски Кљара, крајградског обичаја на југословенске одласе.

Našla, ali osobe u poslednje doba, pitali prvo zinao radila su, da kao ogleda, sajuha među nama radila. — a na mladost čisto su uzimali. Kasara, jiti se ni- lajala mizija Srbia u Hrvata, isto im- amo djele majstora poverljiva. Da su- dumešno svojima, oni su u prlo dobru, da ne bi mogla svoja sprazni istina. Ja to se uopšte da mi radila, a tako da trošimo više sile u bratubilačij lona, slušamo sprazne ovašoj, koja bi stajali

Ali usprkos namu ostalo je raspro,
bilo je mada nabrajanjek umova e jedno
e druge stano — amstalo edne e
smerazuma. Među ovojama prerasnaju e
srpskom sanjstvu Kamil Cilicola. Tadi je
srpskog natpneke nehor e boljeg od moga?
Sva moge rad maldarima e nijesnici m
daju e mduze mstevij srpskijam natp
stijom. Ali mstevij Kamil e srebnij
nijesnici dublaju ebor volanor e mstevij
ter ebor obuzlata mije e jugoslavstevij

Овек се у шлеским објавља карактери-
стична дуга самота живота. Ово важе-
ћуће племе, раскопано у равнорави, дуга
увијен даље, без живање мисли, кинуту
гаштаманом устројности рајемске приби-
ла расута душа. Покушаја организовање не
напоменају тачна миса перли. Ова-
дени само убоја немо наивно заједнице,
чија се тајна изгубила у топлим шлеским
мача. На у тај народна душа, дух мисли
народна, као има та релок немо димени-
вање, истинна самота шеста младости —
ако да га немо неумољиво ланцијет бије

О! Моряцка, како л' живео будо,
 Да' ти море анти вода будо,
 Та и море нешто дава будо,
 Као пушка свога рана дава.

Ali „neć je blizu noć.“ Priznao svoje „dnuju pjesmu“ da isprata prve zraka trunje mladosti u pjesmu, koja ima ta žnja neuprla u nama. Mladostno je glavu u umu je pogled u sudu, koja tina u mru zlata. Na otresanju se u jedni mak timine u neprijazne tute, Priznao je zlatono, ne, zlatna nam je riječ, zlatono je „d udu deka u prorocanstvo natre u austrofoni, koje) dijelimo, nama u svo) našim) pjesmi ni dlanom pjesni. I čist je pustota riječi stvorila mjesto svijla, čini orinama u strasti, koja istupnu smatruje individuducitno naše pjesme:

Сумце јарко, та колико реда
Тако тебе ја седати гледа,
Гледа твоје големи красоти,
Нун радости и воле нисоти,
Гледа тамо на мисли нивота,

Јакоб, и жито, умиа, елибоднава, нити, да-
вишии погледни у својим циљанима, ни
привиро у будућност, и ниа да не ниа
бити, ниаи треба да је, оми оиде, аи
буде думании јединица, аи ниа ниау
народна пресејате ниаи томиа буду
јединица, ниа ниа ниа је ниајединица једини,
шта говориши.

[illegible]

Ди сада ја знам какв Србин. Ако су
 Хрвати, без разликe стрављам, а Србима
 нешто више. Дакле, од једне стране, ја
 стрављам. Како ја стрављам, ја не
 југославенско-солидарности. Што је
 ни државни криви пратио. Он даје да
 је Хрвати, међиме, и путнички у
 српизма Аустро-Угарске монархије, на
 порок својих јунака (Славне), а он
 патриот хрватског липог, додека и Јуби.
 Хрвати на, у мому гледишту, нека је Србин.
 самост оне Јубан, оно солидарности, оно
 толеранције — што нас само могу устро-
 јати.

ДОПИСИ.

Из Брса та, 12 фебруара 1904. — Ове године владајући пресија приноси првици, и ми у нашим пресијама стари дула брчају да поново змице дијете није долазило, нити ни река, да, без муча! Њом, младина, стајај је нијате змице пољарни дини, ма да је мучице чобани са стоном мучај да се младина дрмате, ни Вигу авалател еница на прети. — Народ је висио нијате мисејсја, чују са гуле, ари са глас, еница се почела млади, једном нијатеју обави, рефен је народ са еница нијатеју, нијате је динијела пресија година, нија нијатеју нија са дига, динице лиг даде и нија година, нија и нија.

„Здравље је највеће bogиство“ — ни
та ти ниш трога трешњом цапштати, и да то
ниш чу, ни знамеш, здравље и ановна
приредба од Министарства Удружених
Црква, није су уздишена (прона напре-
вародни) употреби, али и прерод оштра оти-
пујемо и видимо: „Ово је трајешно;“ а њи-
ши совања од новогота долази до бизи-
сти, то прерод асти у омиљанија“ ала
исти би се могли нађићи у много и мнго
сам; иад би се на ново наваљ, аад иш-
иуштан гласи: „да отиш, омиљанијам и
книжнншам нијесу у једној кући.“ Јер, студ
прерушати нечишћу бизијест, аја је чи-
тољено равања, или и на омиљанија
парламентска соба на прџиња; а ако да мнго-
мало алаше су те губе; аши дан кући
маде сибџе, аја су би једнијом мидијом
ла аши прерушча, тами је отаџи, аја
ошумичи ту стоји прерод цијела аши; у
аја сибџи је сурваја од амаде, аја бепре-
штани гори и даје павују тичишту, омиљни-
ју алаше, пи би штати је ошумиш у аши.
аја отишорсјем амаде аладе је губџе, аја
книшћу да се уанејши и амаде та аш
ашиш гутаџи. На ошћетљиви ошћи ашиш
ашиш је нечишћу амаде, та се

продаће појани престоји „уносу“, па још да поново подиже и даје нијесу добре. морала би чекал да се испријаде.

Сво „као или могу давам димњеник изјави, јер то не долази у складу са мноштвом ствари, него у складу са природним законима, шта га може савићи од таквог умишљања, које му је божанство немоћно, али је сиромашно, да) мена је често, на его те савјести, Ова се приједба може више одјекати на мене, што могу на прсто неће. Чуваш се на хете и Бог чува, а када се разболити на речи да је судбина, судбина долази више на глумоту. Рад на ће ти и Бог помисли, не ради одлици њеи шкати. „Иа ствја је пољовина адрије,“ каже (а Нитатор стари сјацији филозоф.

Ако ми депутате са границе изи-
дано: Наши суједо, тако звани Молдоси
— ми знада затоко може на сиром нас.
Ми невинио дана да су се мишине не-
тужичне чете испалиле, не били крдом
нашу армату наизма, Зар ми је мало,
ми је путница без друшја уздате први
мише сенте, него би да у нашу границу
порача и што учина, мјесто да држи да
једи порода Чине америк. Најбољаш, али
једи једино сенте првије, а не једино
самета Господара, и једино суједо би
да нас струку држили, и не ми не љак.
Трговина смо ми струку азили, али сада
тако мише опетују гауи мишине ајотину
не бисмо ми једино даи се у те притисе,
само да не погрпјешими ајотину даи саггга
Господара, јују сенте чувамо и гајими,
држећи најбољаш порода на сиром границе
и гајих прилави.

Нљижовност, умјетност и просвјета

Dr. Josef Karasák — Cetylňský Okr.
Irk. — Ke čtyřicetému jubileu. — v Praze.
1894, H^o. 20.

Том смо објавили ланг-се године да-
ћемо прославити четвртот-дизинаду нашо-
мтишарије, браћа Часи дали су нам од-
најрућа одиш на само сими-чачиш обја-
ваи а чине у ви-јаш журишани, неге и
тим, мт-; ау одрадиш сијеи наладане не
саму пролазу, чине су мит-; ушашим
сеши опште одишениш наича; а ма гови-
римо а безбројниш телаштаниш, ајиши су-
шиш пропратити нашо саеачиш а вији хо-
даш у „Сномениш.“ Бити чош А. Палиш
спрадиш наи је у Златиш Пруш а модаш
Сномениш, са ијиш саи ма дачиш, таи ва-
не, што је нашош гадане-шм руком.

Продана је црква на нас донаће
иједном, најсасецији, али у пога пријема
она је доприносила и да јони доприносила
мауда, «братанци» нашоу заучаваа и
наша црква историци, библиографички и
еколошички. Нема готово иједној лите-
ратурној журнала, која није донаће по по-
љу расправу «диосни» тога, као што је «Глас»,
«Српски Српски Крадасеви Анамидије», у њим
се налази дајени рад архив. И. Рузички,
пун историцици башта и података. Јавор,
нашамамама заслобуу пропоруку аламо
наша М. Ђ. Милевова, наши руски тур-
лава чаа до Казања, и т. д. Најважном свом
случае врло нашоу дјело аналитички, нашога
брата дрета др. В. Јагића, и којим си-
проближила нашомамама рјешаа у иредиритим
броју «наша листа, није је ни своу прилика,
отпосети јони ранија» наша продана. А сад
еи и јони прихуруица г. др. Карасева,
која је приштапама на нашоурунаау лист-
а «Листаа Прага», која је у главноме
основама на споменутим дјелу гвм. В.
Јагића, а нашоу има и својега, сам-
стало нашојега на других «наша, на-
шито и штаминаријаа уопште (стр. 7).

ним члсто истере едешност и савије
силу у континиалну будућност, велики
са обновом, оави велики, или велики
бјеше раси нашег царства. Великим
рифа великим. Велики раси не може
бити него раси велики бже. Герарди
иш му драги нама савиш, ии раси
иоу и ои! даи објаша ои марали вели-
чина народа, јер да се иије објавио, не
би та! даи био тјашно савиш својим
имом поена прои ејеконе. Дазар бјеше
оето сам. Сам се проиш од јубави и'
ириду и а' царста, сам је савиш дисти
јаштои и величину наше историје. Мога-
је раси о ижеовима савиш, што је
ишто јаврски појашаи: „Јази оста
е' оиу страну Јордана; а Даи иш се на-
баи под лаја? Аси зашто ејаше ии
бријегу мирени и у аршенима својим
оста?'' Надиш подиша јеиана и углед ии-
даијем иаршитајима, оиаше је даи ејаше
и да се иаштаи бјеше обнови држави и
ириоритете народа. Ириш је мало даи
у оиј ијаси одишвиш царској ејаше ии
Косиш једини дистијом иштом царско
иште: јубављу иишом!

Слушајте, а слушајте се сами,
Или постоји некаква ствар,
Може бити, а још се не зна,
Тако или у другом случају,
(1) Духовна, а не физичка ствар,
Али се знају.

Дунав је за мене ријека умирења, ријека
самошћости, ријека одлучности, али за

*. Делат: о судјата у 17.

Писањима и Објасни граду (стр. 14-16) и специјално се саопштава на личности Макарија, при чему потврђује више и неких других мишљења, да је онај који поселио ктиторско савије и у Угрю-Влашки (стр. 18).

Али савесата ставља својим гласом
по наплати штогад ново и чисто научно,
него учинити а током уапште своју чиницу
чатадачу уближу и утичи битиуви мошти
зава своју кинџа, пољу малама на завар
нотау сави дијеним рјечинама: „ми Чоги
можемо се понастоити овим, пада се сјаћемо,
да је ти био наш врјанам, босмунга
труднији елавитија Павеа Јосие Шиво-
риа, нија је крим и до сада мајусијом
није мочео редати аинуабула, и у ноти
прјеме саставитио и цјелјелј уговла-
новелј литератури. — Ја то мислим, да
и Чологасени о гордиости мошима неге
дати на потиуви свечаност, и мадамо се,
да ће се јумачи браћа кима на југу о
ништовљем и благодачуику сјатиби бос-
мунга Шивориа“ (стр. 19.).

[illegible]

U ništoj moramo ići, da bismo
 rade i ali je malo, ali je sigurno
 lično, najviše, na koje se može da ima
 i malo i sigurno.

Али мало смо зачуђени тим, што они са највећом напаношћу ишчишћу прослављају специјално са Остима, а нашу лапску прославу аутор савагод да нимирава.

[illegible]

Видјетицу ми нијесмо сачували за-
својим Отошци, него штампарију која је
одлучила радити на тачном датуму, а
сада познатом, 1493 год., а престаја је
1496. У томе Отошци сузми ми своједо-
ма, да је у то година одлучила радити штампари-
ја; ми имамо да смисао да ми га одне-
семо на 1494 год., кад он се је радио у
природному цијело 1496 г. а у судбуј сачи-
4 дана? За то у мишиј промислици,
Објави штампарија* уздому поштоменим
Отошци, ставили смо г. 1493—94. (стр. 20).
Али били сачували само Отошци, ми тада
није било право галати 1494 година, него
1493, кад се је он радио, а не кад је
мистути послодама мјест и ставио датум.
При том имамо свечаност није била сва-
данијема ми јавног авторитетног на-
учениког дуплету него свесловонога мисла
на, која се није могла повести на један
дан ма који бил, а ту се га галати, да
могу лавше а сигурније доћи мистути а у
јануару кад ми била тако, да ми свијета
не може проћи ми иједна промислица. —

Не можемо да не приближимо и још једну тачку.

1. Кјасеа, рационалну питање и
мјесту, иа је била интенсија, гласи,

[illegible]

Како суну реку, каде муња реку,
Таде млаћан минајаше реку,
Гдег дна, појасе надувао,
Млаћ дна — чун надувао,
Или се надиш у чаши мекру,
Заста чиниш па га и прегру,
Ова у воду — па прегру муча!

Ја сам твој младо тело преле
 ба илу ову омицу ите да оди,
 ја те тело моје не јадно
 јуној омиој подрмате јадној,
 То пал око у младој души
 Дивила се саграјоу млада,
 Млада вода пала ите саграјоу,
 те Душана, те не па утону
 га не дашо, прелејте саграјо,
 Ја те тело да моје оди,
 Јуној млада па лу и саграјо,
 Ја обилој оми, оми саграјо!

(Сва ова) живот а све своје посвојено-
ности давао је Х-ргови на уногавање и
срећу многих свога рода српског. Он је
био душа овога политичког и културног
живота оне сабачке и мачичке Срба тако у
дешавици Јани а баранској Шумадији, тај
посредственик њихови роду туђинствима, у
Савановић Лушчици. И ама свекнава, а ама
представник иш и ама свекнава, Михаило
Хорина био је на својом ирвату, да
сачува „а црнетице око 170.000 Лушчица
Срба и да им обезбеди будућност ири-
својетом и самостојношћу народном. И што
се данас у свету чује и зна ли Лушчице
Србе, и што је данас у Лушчици Срба
ирибуђена народносна свјест, то се што
отамјашу на чедуство њиховине; погла-
вити је заслуга њиховог ириг свекнава,
шпирог родољуба и одличног свекнава.
Михаило Хорина. Пуно је радио и
урадио на народ свој Михаило Хорина.
Наско је и препелио много песме, при-
поветке и чланке свине ирте; уређивао
је свјетски дивство; аставао народну
иријест и јавна народна; сабирао је на
родне умотирине Лушчице; издавао много
побаше, давање и научне иште да ишту
ириад; прославља одошаву пријатељство
ишћу Лушчице Србе и одржавао иште св
своима осталим Словенима; наско много
бујине словенске публициције и научне
расирање и јавну Лушчица; бујао род
свој и ирибуђу му на иртења народносна

